

ved, og vi vil blive ved, og vi vil blive ved. Som fru Henriette Kjær sagde, bliver den trukket af stalden, og det bliver den hele tiden, for spørgsmålet om åbenhed og offentlighed skal faktisk tages alvorligt, og vi er ikke tilfredse med bare at få hensigtserklæringer, for kunne vi leve af det, havde vi jo ikke noget problem.

Vi vil se efter, om man faktisk har fulgt lovens bestemmelser og meget konkrete og kvalificerede begrundelser for ikke at tillade offentlighed, når det gælder offentlige selskaber, og der er også nogle private bestemmelser. Det er der vist i § 13, stk. 6; det er svært på det her tidspunkt af dagen og efter så megen debat at huske loven så nøjagtigt. Men det vil vi gå godt efter, og så skal man hver eneste gang kunne begrunde, hvorfor der ikke er offentlighed om det og det og det.

Jeg kan vende det om og spørge: Hvorfor er der ikke offentlighed om Dansk Flygtningehjælp? Det er et af de største socialkontorer, vi overhovedet har. Flygtningehjælpen vil også gerne have det; det er ikke den, der har modsat sig det. Hvorfor har den det så ikke?

Der er en række af den slags spørgsmål, der fuldstændig sejler, og det må så være en generel bemærkning om vores hensigt med det helt afgørende punkt, der omhandler de offentlige selskaber.

Jeg tror i og for sig ikke, vi behøver en lovændring. Vi kunne få vores intentioner fuldstændig igennem, hvis man bare var ansvarlig over for den lov, der allerede eksisterer. Men vi vil gerne have en lov om det, ligesom vi vil have det om journalerne og postlisterne.

Det er i og for sig slået fast, at det hører til god forvaltningsskik; det er slået fast, at man skal kunne de her ting. Alligevel er det ikke så lovfæstet, at Ombudsmanden og andre kan komme igennem med det på retsniveau – Ombudsmanden fører ikke retssager, det ved jeg godt, men sådan at man kan sige, at sagen ligger klar, så man kan køre videre – og det er derfor, vi godt vil have det præciseret.

Jeg har mærket mig – og det har været en ganske interessant iagttagelse – at argumentet for, at man ikke ville lave postlister, tidligere har været, at det krævede for meget arbejde, men at man nu er klar over, at det ikke går længere, at det argument ikke duer mere, for man gør jo arbejdet alligevel, og så opdager jeg pludselig, hvad der var det egentlige argument: at man ikke ville have – for at bruge hr. Tom Behnkes argumentation – at folk, der ikke havde noget at lave, kunne stikke næsen i sagerne, eller at jour-

nalister, der havde trang til lidt sensation, kunne snadre i kommuners og andres papirer. Registerloven bliver oven i købet nævnt i den forbindelse.

Jeg vil gerne kigge den efter, men jeg vil sige, at vi jo har haft folk til det her, og de folk, vi har haft til det, er jo dem, der normalt arbejder med hele registerlovgivningen. Det kan da godt være, at de ikke har formuleret sig med tilstrækkelig omhu, men jeg tror det nu ikke. Men jeg vil da meget gerne tage det til mig og tjekke det efter, men det er altså ikke noget, vi bare har siddet og fiflet med ved SF's forretningsudvalgs ikke altid lige fornøjelige bord. Det må man gerne få indsigt i en gang imellem – det er kedeligt – men det står der ingen steder at der skal være, og det er der vist heller ikke i Socialdemokratiets gruppemøder. Det ville jeg ellers synes var meget skægt, men alligevel.

Spørgsmålet om indsigt i regeringens lovforberedende arbejde har vi virkelig tænkt meget nøje igennem, og vi har med vilje ikke sagt, at det skal være det hele. Der skal være plads til, at man kan veksle tanker med hinanden. Det har vi jo alle sammen brug for. Det, vi har sagt, er, at der ikke skal være en generel bestemmelse, ifølge hvilken man bare kan sige: Det hører hjemme i lovforberedende arbejde, så det må I ikke se. Det er altså simpelt hen for at få en meget mere veldefineret begrænsning af den klamme, der hedder lovforberedelse.

Husk på, at der også tit er ting, som ikke kommer så langt, at de bliver til lovgivning eller lovforslag! Og så kan det bare ligge der, og vi kan ikke få adgang til det. Det er derfor, vi har sagt: Nu skal vi have defineret det betydelig klarere, end det er i gældende lov. For gældende lov bliver jo – i modsætning til, hvad der står i Erik Ninn-Hansens bevægende forord – meget ofte brugt modsat.

Jeg har haft en del års bedårende erfaringer i Dyreforsøgsrådet, hvor opfattelsen var lidt i retning af, at aktindsigtsloven var en begrænsningslov og ikke en åbenhedslov, og at det gjaldt om at holde folk væk, så de ikke fandt ud af, hvad det var, de skulle spørge om. Det vil man også kunne se, hvis man læser nogle af de forord, der har været til Dyreforsøgsrådets årsberetninger. Jeg tror nu ikke, det direkte kom til at stå i forordene, for så havde jeg taget decideret forbehold, og det fik jeg af gode grunde ikke lejlighed til.

Men jeg vil bare sige, at der er for mange offentlige forvaltninger af den ene og den anden